

RESSÒ DE LA PARAULA

ECOLOGIA CRISTIANA (I)

Ecologista?

No lluny de la nostra diòcesi, a dues hores de viatge, hi ha una vall privilegiada, oberta al mar, envoltada per belles muntanyes d'altura mitjana, que configura un cert ecosistema: clima, terra, flora, fauna... i éssers humans, donen una bellesa i una personalitat pròpia a aquest indret. En el segle XVII uns frares carmelites van trobar aquí un lloc apropiat per a l'oració, la vida en comú i la missió, dins del seu carisma reformat des de santa Teresa i sant Joan de la Creu. Li van posar el nom de «Desert de les Palmes» (és a dir, lloc de silenci i solitud orant, caracteritzat per l'abundància de margallons). Avui el convent i dues cases d'espiritualitat ocupen el centre de la vall i una estela d'ermites blanques la circumden.

Aquest lloc sobreviu, però al llarg de la seva història ha sofert amenaces i atacs. En l'últim mig segle, dos atacs particularment agressius. D'una banda, l'atac de l'especulació immobiliària, recolzada pels respectius ajuntaments, de dretes i d'esqueres. I de l'altra, els incendis, algun d'ells «signat» pels seus autors. Ens consta que l'Orde carmelitana, des de la instància superior, en capítols i consells, ha mantingut ferma la seva voluntat que la vall es conservés tal com està. Va ser una lluita no gens fàcil. Avui el Desert és un parc natural protegit per la llei.

La ment torna sovint en aquest lloc i a aquests fets, cada cop que sorgeix la qüestió de l'«ecologia cristiana».

Monestir vell dels carmelites al Desert de les Palmes

Per sort, les vacances estivals solen ser ocasió perquè els anomenats «urbanites», els qui viuen enganxats a l'asfalt i tancats entre el ciment, treguin el cap a la naturalesa i obtinguin d'aquesta trobada noves forces per a continuar vivint.

Ara bé, aquesta trobada reviscolant, tan necessària, dependrà de la relació que un mateix tingui amb la naturalesa, és a dir, del que la naturalesa signifiqui per a cadascun. Una relació que tantes vegades no és conscient i sempre és complexa. Perquè ens relacionem amb la naturalesa no sols quan ens arriba una postal, una imatge, un documental servit per Internet o la TV, sinó també quan prenem un quilo de patates al mercat, quan ens prenem un refresc o quan fem ús del telèfon mòbil.

No n'hi ha prou amb dir que «ens agrada la naturalesa». La qüestió ecològica està de moda, encara que no es parla tant de respecte a la «natura», sinó d'un genèric «medi ambient» o de procurar «un desenvolupament sostenible».

Però, què significa en realitat ser ecologista? Per a molts es tracta d'una qüestió social: ser ecologista significa lluitar contra l'apropiació i explotació de la terra per uns pocs poderosos (dels països desenvolupats) que només busquen el seu propi benefici, a base d'abusar dels pobles del tercer món. Per a uns altres significa defensar un somni una mica romàntic, és a dir, sostenir que la natura és bona i que l'ésser humà no fa sinó malmetre-la. Per a uns altres, es tracta d'una qüestió de supervivència, un moviment que conjura la por a morir per un desastre ecològic. Per a uns altres significa simplement defensar el goig estètic del paisatge natural...

Un es pregunta si aquells frares carmelitans, defensant esforçadament la vall, eren ecologistes o no. Abans hauríem d'aclarir el que volem dir amb aquesta expressió. Sens dubte la seva lluita va ser ecològica. Però no només ecològica. O millor dit: va ser una ecologia molt especial, més profunda, més íntegra, més global, que moltes de les lluites corrents.

Allò tenia a veure amb la mirada contemplativa, amb l'humanisme que brolla de la fe cristiana, amb l'honradesa i l'autenticitat davant Déu i davant el món.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

On té les seves arrels el concepte de Bioètica?

Per parlar de Bioètica i Concili Vaticà II és bo començar per situar cronològicament tots dos. La paraula «Bioètica» (BioEthik) va aparèixer per primera vegada, que tinguem constància, en 1927 en l'article del pastor protestant Fritz Jahr «Bioètica: una panoràmica sobre la relació ètica de l'home amb els animals i les plantes».

No obstant això, el terme va quedar en l'oblit fins que el 1970 Van Rensselaer Potter, bioquímic nord-americà dedicat a la investigació oncològica a la Universitat de Wisconsin i humanista, va donar a conèixer el terme «bioètica» en dos articles de l'any 1970: «Bioethics: The Science of Survival» i «Biocybernetics and

Survival». També en el seu llibre *Bioethics: Bridge to the Future* (1971).

En la introducció de la Bioètica com a disciplina, cal reconèixer el paper que va tenir l'eminent obstetra d'origen holandès emigrat als Estats Units André Hellegers (1926-1979). Hellegers va utilitzar aquest terme per donar nom al centre Joseph and Rose Kennedy Institute for the Study of Human reproduction and Bioethics, a la Universitat jesuïta de Georgetown (Washington D.C.), més conegut com a Kennedy Institute. Va ser el primer centre universitari dedicat a la Bioètica a Estats Units. Es va crear l'1 de juliol de 1971.

Hellegers, com a bon obstetra, va entendre el seu paper com el de la llevadora que treia a la llum la nova disciplina estimulant el diàleg, tendint ponts. Va introduir el terme en els àmbits científic, biomèdic i acadèmic, així com en els públics i mitjans de comunicació.

El Concili Vaticà II va ser convocat el 25 de gener de 1959, pel Papa Joan XXIII, i clausurat el 12 de desembre de 1965, pel Papa Pau VI.

Cronològicament, per tant, la Bioètica es va desenvolupar amb posterioritat al Concili.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites», I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

ECO DE LA PALABRA

ECOLOGÍA CRISTIANA (I)

¿Ecologista?

No lejos de donde se halla nuestra diócesis, a dos horas de viaje, existe un valle privilegiado, abierto al mar, rodeado por bellas montañas de media altura, que configura un cierto ecosistema: clima, tierra, flora, fauna... y seres humanos, dan una belleza y una personalidad propia a este lugar. En el siglo XVII unos frailes carmelitas hallaron aquí un sitio apropiado para la oración, la vida en común y la misión, dentro de su carisma reformado desde santa Teresa y san Juan de la Cruz. Le dieron el nombre de «Desierto de las Palmas» (es decir, lugar de silencio y soledad orante, caracterizado por la abundancia de palmitos) Hoy el convento y dos casas de espiritualidad ocupan el centro del valle y una estela de ermitas blancas lo circundan.

Este lugar sobrevive, pero a lo largo de su historia ha sufrido amenazas y ataques. En el último medio siglo dos particularmente agresivos. Por un lado, el ataque de la especulación inmobiliaria, apoyada por respectivos ayuntamientos, de derechas y de izquierdas. Por otro, los incendios, alguno de ellos «firmado» por sus autores. Nos consta que la Orden carmelita, desde la instancia superior, en capítulos y consejos, ha mantenido firme su voluntad de que el valle se conservase tal como está. Fue una lucha nada fácil. Hoy el Desierto es un parque natural protegido por la ley.

La mente vuelve con frecuencia a este lugar y a estos hechos, cada vez que surge la cuestión de la «ecología cristiana».

Por suerte, las vacaciones estivales suelen ser ocasión para que los llamados «urbanitas», los que viven pegados al asfalto y encerrados entre el cemento, se asomen a la naturaleza y obtengan de ese encuentro nuevas fuerzas para seguir viviendo.

Ahora bien, este encuentro revitalizante, tan necesario, dependerá de la relación que uno mismo tenga con la naturaleza, es decir, de lo que la naturaleza signifique para cada uno. Una relación que tantas veces no es consciente y siempre es compleja. Porque nos relacionamos con la naturaleza no sólo cuando nos llega una postal, una imagen, un documental servido por Internet o la TV, sino también cuando vamos a comprar un kilo de patatas al mercado, cuando nos tomamos un refresco o cuando usamos el teléfono móvil.

No basta con decir que «nos gusta la naturaleza». La cuestión ecológica está de moda, aunque no se habla tanto de respeto a la «naturaleza», sino de un genérico conservar «el medio ambiente» o de procurar «un desarrollo sostenible».

Pero ¿qué significa en realidad ser ecologista? Para muchos se trata de una cuestión social: ser ecologista significa luchar contra la apropiación y explotación de la tierra por unos pocos poderosos (de los países desarrollados) que sólo buscan su propio beneficio, a base de abusar de los pueblos del tercer mundo. Para otros significa defender un sueño un tanto romántico, es decir, sostener que la naturaleza es buena y que el ser humano no hace sino estropearla. Para otros, se trata de una cuestión de supervivencia, un movimiento que conjura el miedo a morir por un desastre ecológico. Para otros significa simplemente defender el gozo estético del paisaje natural...

Uno se pregunta si aquellos frailes carmelitas, defendiendo esforzadamente el valle, eran ecologistas o no. Antes tendríamos que aclarar lo que queremos decir con esta expresión. Sin duda su lucha fue ecológica. Pero no sólo ecológica. O mejor dicho: fue una ecología muy especial, más profunda, más íntegra, más global, que muchas de las luchas al uso.

Aquello tenía que ver con la mirada contemplativa, con el humanismo que brota de la fe cristiana, con la honradez y la autenticidad ante Dios y ante el mundo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Benedicció d'un nou aulari a Highlands School

Aquesta escola situada a Esplugues de Llobregat porta en aquest emplaçament des de 2012 i ha anat ampliant les seves instal·lacions per donar resposta al creixement del seu alumnat. Durant aquest curs s'ha realitzat la construcció d'un nou edifici que està destinat a ser l'aulari d'ESO i Batxillerat i que el bisbe Agustí va beneir en la recta final de curs, el dijous 20 de juny.

Parlant a la comunitat educativa, va assenyalar que l'important és implorar la benedicció divina sobre el col·legi, destinat a l'ensenyament, l'aprenentatge, l'evangelització i la difusió de la veritat, perquè els

educadors instrueixin aquí als nens i als joves, els ensenyin a conciliar degudament la saviesa humana amb la veritat evangèlica i siguin, d'aquesta manera, capaços de guardar la fe veritable i professar-la amb la seva bona conducta. El bisbe Agustí també va destacar que tot i que les pedres són importants, més importants són les persones, els alumnes, els professors i les famílies, és a dir, la importància de ser llum en la societat, com a catòlics i com a persones.

Després de la benedicció de l'edifici, el bisbe Agustí va visitar les aules d'infantil del col·legi i també va conversar amb els alumnes de 6è de primària que li van mostrar els coneixements adquirits en un concurs de catecisme.

Highlands School Barcelona és un col·legi Regnum Christi que pertany a la xarxa de centres Cambridge International School, i acreditat pel Conservatori Liceu gràcies a la formació musical que reben els alumnes. A més d'espanyol, català i anglès, incorpora el francès com una llengua més en el seu sistema pedagògic.

Jornada de Responsabilitat en el Trànsit 2019

«**F**es als altres tot allò que vols que et facin a tu» és el missatge que llança el departament de Pastoral de la Carretera, dins de la Comissió Episcopal de Migracions, per a la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit. Aquesta jornada se celebra avui diumenge 7 de juliol, festa de Sant Cristòfol.

El bisbe president del departament de Pastoral de la Carretera, Mons. José Sánchez, emèrit de Sigüenza-Guadalajara, en el seu missatge per a aquesta jornada, recorda les paraules

del papa Francesc: «els altres conductors no són un obstacle o adversari que cal superar (...) sinó germans i persones, que igual que jo, estan fent el seu camí amb el ferm propòsit d'arribar feliçment al seu destí i a les que he de respectar com m'agrada que els altres em respectin a mi». Partint d'aquesta premissa, Mons. Sánchez demana prudència i responsabilitat al volant i respecte per les normes de circulació per a tenir una mobilitat segura. «Va més enllà que la por a la sanció o pèrdua de punts», precisa.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

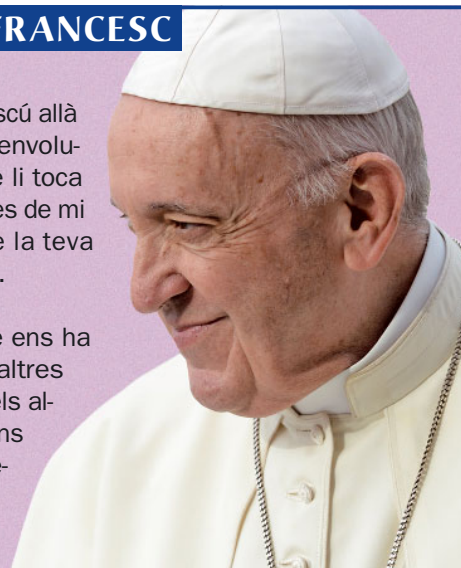

@Pontifex: «Tots els matins Déu ens busca allà on som i ens convida a alçar-nos, a aixecar-nos de nou amb la seva Paraula, a mirar cap a dalt i creure que estem fets pel Cel» (6 de maig).

@Pontifex: «El papa Joan XXIII deia: "Mai no he conegut un pessimista que hagi fet res de bo". El Senyor és el primer a no ser pessimista i mira contínuament d'obrir-nos a tots nosaltres camins de Resurrecció» (7 de maig).

@Pontifex: «Cadascú allà on es troba, desenvolupant la tasca que li toca pot dir: "Senyor, fes de mi un instrument de la teva pau"» (7 de maig).

@Pontifex: «La fe ens ha de portar, a nosaltres creients, a veure els altres com a germans que hem de sostenir i estimar» (8 de maig).

Candidats i aspirants al diaconat a Gavà

Dissabte 15 de juny es va fer el final de curs del grup de candidats i aspirants al diaconat de la Província Eclesiàstica de Barcelona. El lloc que es va escollir va ser la ciutat de Gavà, on van poder visitar el parc arqueològic de les mines i el seu museu, entre altres activitats.

A l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers es va celebrar una missa, presidida pel responsable de la Comissió Permanent, Mn. Josep Serra, i acompanyat per alguns membres d'aquesta comissió: Mn. Xavier, M. Vicens DP, Mn. Josep Anton Clua DP, i Mn. Florenci Travé DP.

La trobada va continuar amb un dinar i una sobretaula al restaurant de l'ermita de Bruguers i es va cloure amb la pregària de vespres. Amistat fraterna i pregària van estar en tot moment el centre d'aquesta trobada.

Tren missioner

En el marc del Mes Missioner Extraordinari convocat pel papa Francesc per a l'octubre de 2019, i amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconense, les Delegacions de Missions de les Diòcesis de Catalunya, juntament amb Cristians sense Fronteres, proposen una original activitat d'animació missionera: «El Tren Missioner del Domund 2019», que tindrà lloc el dissabte 19 d'octubre sota el lema «Batejats i enviats».

L'activitat consistirà en el viatge amb el cremallera fins a Montserrat i tot un seguit d'activitats al monestir. Serà un espai de trobada, amb grups de reflexió, oració, eucaristia, testimonis missioners amb una

feita final de l'Enviament amb música i balls. Una experiència de disponibilitat i de sortir de nosaltres mateixos, deixant les nostres comoditats i sortint, en tren, allà on l'Esperit ens envii.

Són convidats a participar infants i joves d'escoles i grups parroquials i, també, membres de comunitats religioses, sacerdots i missioners, famílies... de les diferents diòcesis.

A través d'aquesta web ens podeu demanar qualsevol informació addicional, comunicació, consulta o inscripcions:

www.csf.es/trenmissionerdomund2019, o bé a la Delegació diocesana de Missions missions@bisbatsantfeliu.cat

15a eucaristia missionera

Dissabte 13 de juliol, a les 11 h, hi haurà la celebració de l'eucaristia a la capella de la Casa de l'Església, presidida pel bisbe Agustí, a la qual són convidats els missioners i missioneres de la Província Eclesiàstica de Barcelona (diòcesis de

Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa), els seus familiars i col·laboradors de les delegacions de Missions. A continuació, al menjador de la Casa, hi haurà un temps per compartir notícies missioneres en un clima de germanor.

Cloenda de curs al Seminari Conciliar

Divendres 21 de juny, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat van celebrar el final del curs lectiu amb els bisbes de les dues diòcesis, amb la celebració de l'eucaristia, presidida pel cardenal Omella i concelebrada pel bisbe Agustí Cortés i l'equip de formadors. Un moment per fer balanç i donar gràcies a Déu pel curs transcorregut i pels aprenentatges realitzats, en els estudis, en la vida i en la formació vers el presbiterat.

El bisbe Agustí va pronunciar l'homilia en la qual, reflexionant sobre l'evangeli llegit a la cele-

FOTO: RAMON RIPOLL

bració, animava els seminaristes a «acumular trossos al cel». També va convidar-los directament a avaluar el curs, amb la pregunta «De què ha servit?», i els augurava que la resposta fos «Ha valgut la pena, en tant que he experimentat la gràcia, que el Senyor ens estima amb la nostra debilitat».

Després de la missa, es van afegir els bisbes auxiliars de Barcelona a la taula del dinar, per continuar teixint relacions de germanor entre els bisbes i els seminaristes, abans de la pausa vacacional.

AGENDA

Setmana de pregària a Arbúcies.

La Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit a Catalunya (RCCeE) organitza la Setmana de pregària a Arbúcies. Són uns dies de silenci, pregària i germanor. Del 5 al 9 d'agost al Casal de Pau (a 3 km d'Arbúcies) amb el P. Josep M. Massana, OFM. El lema d'enguany: «Jesús, mestre de pregària». Informació: Maria Artigas (tel. 669 130 010) i Ricard Martínez (tel. 618 293 992).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dissabte (lit. hores: 2a setm.) [Gn 28,10-22a / Sl 90 / Mt 9,18-26]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Dimarts [Gn 32,22-32 / Sl 16 / Mt 9,32-38]. Sant Agustí Zhao Rong, prev. i companys mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodorico Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Dimecres [Gn 41,55-57; 42,5-7a.17-24a / Sl 32 / Mt 10,1-7]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr.; patró dels automobilistes; santa Verònica Giulia-

ni, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Bolta, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dijous [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sants Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Divendres [Gn 46,1-7.28-30 / Sl 36 / Mt 10,16-23]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prevere i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prevere i mr.; santa Marciana, verge i mr.

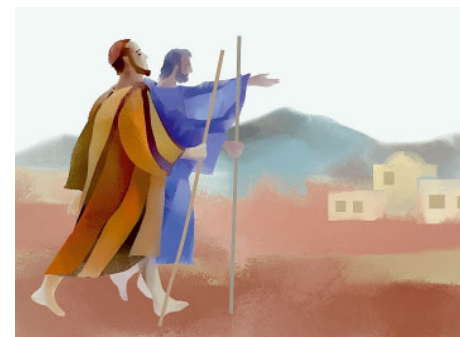
13. ■ Dissabte [Gn 49,29-32; 50,15-24 / Sl 104 / Mt 10,24-33]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, verge carmelitana xilena; santa Sara, verge.

14. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 30,9b-14 / Sl 68 / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

Diumenge XIV de durant l'any (C)

COMENTARI

Cridats a anunciar el Regne

El gran anunci de Jesús és l'arribada del Regne de Déu. Per això Jesús envia els seus deixebles a què s'avancesin de dos en dos, cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. La missió dels deixebles és preparar el camí al Senyor. I l'anunci que han de fer és aquest: *El Regne de Déu és a prop vostre*. Però aquest regne és molt diferent dels reialmes de la terra. Per això els deixebles han d'actuar així: *No porteu bossa, ni sarró, ni calçat*. No és un regne de poder, de riquesa, ben al contrari. Per això si els reben en una casa: *Quedeu-vos en aquella casa, compartiu allò que tinguin per menjar i beure*. *No aneu de casa en casa* (buscant la que us ofereixi més comoditat). *No us atureu a saludar ningú pel camí* (la predicació del Regne és molt urgent). Aquest Regne el podem identificar amb la pau en sentit bíblic que és el conjunt de tot els béns que el Senyor ens atorga. *Per això quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa*. I si en una casa o en un poble no els volen acceptar no han d'imposar aquest Regne però sí han de subratllar la importància de la seva actitud negativa: *Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem*. Però sapigueu això: *El Regne de Déu és a prop*. Ningú podrà aduir ignorància.

Isaïes en dirà: *Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu* (Jerusalem és vista al NT com el símbol del regne definitiu de Déu. Per això podem identificar Jerusalem amb el Regne de Déu). *Jo decantaré cap a ell com un riu la pau i el benestar. Estigueu contents amb ella. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré*. L'arribada del Regne és motiu d'immensa alegria. Però suposa també la creu: *Déu me'n guard de gloriar-me en res més que no sigui la creu de Jesucrist*, ens dirà Pau. Tots som cridats a predicar el Regne, però amb les actituds que demana Jesús: austeritat, senzillesa, alegria, despreniment, donació. I sovint també assumint la creu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol i xuclareu les delícies de la seva llet.

Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.» La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part d'això, que ningú no m'amoïni, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 10,1-12.17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setantadós, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que enviï homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El regne de Déu és a prop vostre.

Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: Fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: El regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.»

Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.» Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festejad a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis; alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto; mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado, se manifestará a sus siervos la mano del Señor».

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, por la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es la circuncisión ni la incircumcisión, sino la nueva criatura. La paz y la misericordia de Dios vengan sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me moleste, pues yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20)

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos, y los mandó delante de él, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que envíe obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os envío como corderos en medio de lobos. No llevéis bolsa, ni alforja, ni sandalias; y no saludéis a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: «Paz a esta casa». Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz, si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comiendo y bebiendo de lo que tengan: porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa en casa. Si entráis en una ciudad y os reciben, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya en ella, y decidles: «El reino de Dios ha llegado a vosotros».

Però si entráis en una ciudad y no os reciben, saliendo a sus plazas, decid: «Hasta el polvo de vuestra ciudad, que se nos ha pegado a los pies, nos lo sacudimos sobre vosotros. De todos modos, sabed que el reino de Dios ha llegado». Os digo que aquel día será más llevadero para Sodoma que para esa ciudad».

Los setenta y dos volvieron con alegría diciendo: «Señor, hasta los demonios se nos someten en tu nombre». Él les dijo: «Estaba viendo a Satanàs caer del cielo como un rayo. Mirad: os he dado el poder de pisotear serpientes y escorpiones y todo poder del enemigo, y nada os hará daño alguno. Sin embargo, no estéis alegres porque se os someten los espíritus; estad alegres porque vuestros nombres están inscritos en el cielo».